

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 291.

75de Møde.

Mandagen den 13de Mai.

(Forts.)

Mourier (forts.): Jeg troer nu rigtignok, at det vilde være et stoffende Haab, om Forslagsstillerne meente, at de i denne Henseende virkelig kunde opnaae Noget ved at faae en Lovbestemmelse sat igjennem, som gif ud paa, at Lønningen for de med Jorder og Tiender beneficerede Embedsmænd efter indtraadt Vacance skulde fastsættes ved Lov. Men det var dog vel muligt, at man kunde være gaaet ud fra den Forudsætning, at der herved var gjort et Skridt fremad, for at skaffe det Princip Indgang, som man ønskede gjennemført, og det er, som sagt, — hvis jeg ikke meget feiler — netop dette, hvorpaa flere her her i Salen faldne Uttringer synes at hentyde; men jeg skulde mene, at Thinget vel maatte betænke sig, inden det slaar ind paa en saadan Wei. Det er overalt Noget, som paa ingen Maade kan billiges, at ville ad en indirecte Wei, og ligesom leilighedsviis, skaffe visse Principer Anerkjendelse paa Steder, hvor de dog ikke skulle gjøres gjældende, og hvor de egentlig slet ikke høre hjemme, og derfor heller ikke kunne eller skulle underkastes en nøiagtig og moden Døftelse. Det vigtige Spørgsmaal om Kirke-Eiendommen og hvad dertil henhører, maa debatteres og finde sin Afgjørelse under Forhandlingerne om den Lovgivning, hvorved Folketirkens Forfatning skal ordnes; der og ene der horer det hjemme, men aldeles ikke i denne Sag, og ganske vist horer det heller ikke hjemme her, at ville ad indirecte Wei ligesom vinde Terrain for et Princip, som her hverken kan gjøres til Gjenstand for Discussion eller sættes under Afstemning. Dette er en Fremgangsmaade, som Thinget vistnok ingenlunde bør gaae ind paa, allermindst hvor det gjælder et saa vigtigt og indgribende Princip som det, der her er blevet berørt, og

hvorom Intet bør vedtages, uden efter den allernøieste og omhyggeligste Overveielse, der, som sagt, her slet ikke kan finde Sted.

Tagd: Siden jeg forlangte Ordet er det allerede af flere Talere udtalt, som jeg kunde have at sige, og jeg skal derfor indskrænke mig til en kort Erklæring. Jeg stemmer mod nærværende Vædringsforslags sidste Passus af samme Grund, som jeg i Almindelighed vil stemme mod Afslutning, nemlig fordi, at selv, hvor jeg troer at dele Majoritetens Anskuelse, der respecterer jeg Minoritetens Ret til at kunne udtale sin Mening og fordre Sagen grundigt overveiet og drøftet, førend der tages Beslutning, og dette kan jeg virkelig ikke indrømme bliver Tilfældet i det Dieblif, man her ved 3die Behandling ligesom i Forbigaaende tager en saa vigtig Beslutning. Det forekommer mig tillige, at en saadan Fremgangsmaade, om end ikke i Formen, saa dog i Realiteten staaer i Strid med Grundlovens § 55, som siger, at intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det 3 Gange har været behandlet af Thinget, og ligeledes med Folkethingets Forretningsordens §§ 13—16; thi Hensigten med disse Bestemmelser er dog uomtvisteligt at forebygge overilede Beslutninger om vigtige Sager, og enten disse vigtige Sager indklædes i en fuldständig Lov, eller i en saadan i Forbigaaende tagen Beslutning, saa er og bliver den i Realiteten dog den samme, og Beslutningen bliver ligesaa overilet, naar den uden grundig Døftelse vedtages i den ene Form, som i den anden. Af denne Grund vil jeg altsaa stemme imod Forslaget, skøndt jeg isøvrigt, hvad Indholdet af Forslaget angaaer, deler den Mening, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) ved en tidligere Leilighed har udtalt.

Tscherning: Det skulde gjøre mig ondt for vor ærede Formand, om den sidste Taler havde Ret i hvad han sagde, at vi vare inde